

καταπέλτης

καταπέλτης, ο, ουσ. [<αρχ. καταπέλτης <καταπάλλω], ο καταπέλτης· λόγος ή ενέργεια που λειτουργούν ακαριαία και έχουν αρνητική επίπτωση, είναι οδυνηρά, πολύ σκληρά για κάποιον: «η ομιλία του ήταν καταπέλτης για όλους όσοι αισχροκερδούν σε βάρος του κοσμάκη || η απόφαση του δικαστηρίου ήταν καταπέλτης για τον κατηγορούμενο»·

- μου 'ρθε καταπέλτης, **α.** ένιωσα ξαφνικά οδυνηρή έκπληξη, ιδίως από λόγο ή ενέργεια κάποιου σε βάρος μου: «όταν τον άκουσα να λέει μπροστά στον κόσμο πως είμαι απατεώνας, μου 'ρθε καταπέλτης». **β.** βρέθηκα μπροστά σε ανέλπιστη ατυχία, σε ανέλπιστη δυσκολία: «η πτώση του χρηματιστηρίου μου 'ρθε καταπέλτης». Αναφορά στην εκτοξευτική μηχανή της αρχαίας εποχής. Συνών. μου 'ρθε κεραμίδα στο κεφάλι / μου 'ρθε μπαλτάς.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας